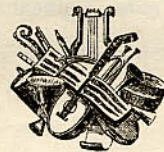

IV 61
Kapsel

STUDENT-VISA

af

F. M. Franzén.

HELSINGFORS,

Finska Litteratur-sällskapets tryckeri, 1861.

Imprimatur: *G. F. Aminoff.*

Student! om du, det namnet värd,
Vill klinga med oss alla:

Så topp! att lika rask, som lärd,
För sanning stå och falla.

Sanning! vi helge dig hjerta och röst,

Så från embetspulpet, som catheder.

Sjelfve vår väg, det är mödornas tröst,

Vi oss bane till lycka och heder.

Chor.

Sanning! vi helge dig hjerta och röst m. m.

Student! det namnet säger flit.

Till flit är menskan buren.

Blott flit, blott oupphörlig flit,

Är lifvet af naturen.

Se från planeten, som fyller sitt lopp,
 Till de kräk, som för stacken arbeta,
 Allt vet sin tid: och vi, tänkande tropp,
 Och vi skulle vårt klockslag ej veta?

Blott flit så dygd, som lärdom gör,
 Och ger dig rang för gräsen,
 Du länk, som sjelf dig fästa bör
 I himlens ked af väsen.

Köpman en dag, eller knekt, eller prest:
 Såsom menska, förädla din gåfva.
 Sky, att som masken, vid löfvet blott fäst,
 Ditt förnuft och din frihet försofva.

Dock märk! att Visheten begär
 Sin prydnad af Behagen.
 Naturen sjelf sitt regnmoln klär
 I färgerna af dagen.

Gå någon gång till en dans från PORTHAN:
 Äfven SOKRATES knäppte sin lyra.
 Tänk ej likväl blott på valsen den dan,
 Så att chrian gör cirklar, som yra.

Hvar dag med ädel visdomstörst
 Stå främst vid Mimers källa;
 Men på en bal låt andra först
 Sin spotska handske fälla.
 Yngling! ju mer du har värde, ju mer
 Är försynthet din prydnad och ära.
 Mer än sin rätt, man den blygsamma ger,
 Då man ser honom mindre begära.

Från skum skilj drycken, som från stoft;
 Sky sprätten, som pedanten.
 Bär på din frack ej cedrodoft,
 Ej dam af folianten.
 Käck till försvar af hvar lidande dygd:
 Ej i gränder sök mandomens heder.
 Røj, till den trotsande dumhetens blygd,
 Att dock kunskap är mer, än blott eder.

För moln af rök, der ruset bor,
 Fly alla Gracer unnan.
 Den Bacchus, som var Phoebi bror,
 Är icke den på tunnan.

Drick vid en högtid ett glas eller par,
 För att glädas, ej blott för att dricka.
 Drick, som du drucke, om munskanen var
 Din i brudstolen rodnande flicka.

Må hon, må denna drömda bild
 Af en oskyldig maka,
 Din känslas eld, som flammor vild,
 Med blygsamhet bevaka:
 Att på din kind, då du, plötsligen röjd,
 Som en julklapp, bland syskonen hamnar,
 Ungdomens rosor må lefva, till fröjd
 För din mor, som dig forskande famnar.

Se der vår ordens bud, min vän:
 Vill du dem heligt lyda?
 Så klingom! — Dock: ett vilkor än,
 Det första jag bort tyda:
 Svär till allt spel ett osläckeligt hat:
 Båd din tid och din själ det föröder.
 Svär du? — Välan! var välkommen, kamrat!
 Och nu drickom hans skål, mine bröder.

Din skål, du planta för ditt land,
 Till odling vald för mängden;
 Hvars knopp ren under ymparns hand
 Förljufvar hela ängden!
 Spride din blomma sin doft till den gård,
 Der hvar resande vinkas och spörjes:
 „Lönar min son all den kostnad och vård,
 Som af mig och af staten besörjes?

Din skål, du son! hvars dygders pris
 Den gamles hjerta gläder;
 Som reser hem, så frisk, som vis,
 Med böcker och med kläder.
 Trefallt din skål! om du bär till din Far
 Ditt betyg om förkofran och heder,
 Ej blott i fickan på prent, som bedrar,
 Men i uppsyn, i tal och i seder“.